

KIBER-KALANDOK AZ INFOGALAXISBAN

A Csillagkapu titkos kódja

1. kötet

A digitális sípálya

Kedves Szülő!

Képzeld el, hogy tél van. A hegycsúcsot szikrázó, friss hó fedi, a völgybe pedig meredek, hívogató lejtő vezet. Ráadod gyermeked lábára a sísíleceket, megigazítod a sisakját, majd bizalommal útjára engeded a lejtőn.

Csak egy fontos dolog maradt ki: még nem tanulta meg, hogyan kell fékezni.

Ugye, hogy ez így rögtön nem tűnik biztonságosnak? Szülőként mégis valami hasonlót teszünk, amikor gyermekeink kezébe adjuk az okostelefont, a táblagépet vagy egy mesemondó robotot. Rátesszük őket a digitális sípályára, ahol fénysebességgel száguldanak az információk, de nem mindig tanítjuk meg nekik, hogyan kell fékezni, lassítani, kanyarodni vagy felismerni a jeges szakaszokat.

Ez a könyv azért született, hogy megmutassa a legkisebbeknek – és nekünk, felnőtteknek is –, hogyan válhat a digitális világ veszélyes vadonból biztonságos játszótérre. Nem elvenni szeretnénk tőlük a technológiát, hanem megtanítani őket arra, hogyan használják okosan. Mert az internet csodálatos, végtelen galaxis – ha tudjuk, hogyan kell navigálni benne.

A padlásról a csillagokig

Lili és Miki testvérek voltak. Lili ötéves volt, és a szeme mindig úgy csillogott, mint a frissen hullott hó. Mindent tudni akart: miért kék az ég, miért alszanak a virágok, és hová tűnik a fény, amikor lekapcsoljuk a lámpát.

Miki, a hétéves bátyja, más volt. Csendes tervező volt. Órákig képes volt fakockákból és régi fogaskerekekből olyan tornyokat építeni, amelyek szinte az égig értek.

Aznap este egy különös, ezüstös dobozt találtak a nagypapa padlásának legsötétebb sarkában. Nem volt rajta sem zár, sem gomb, csak egy üveglap, amely lágyan lüktetett, mint egy szentjánosbogár.

– Nézd, Miki! – suttogta Lili. – Olyan, mintha egy darabka csillag lenne.

Amikor Miki megérintette az üveget, a doboz halkan duruzsolni kezdett, és képet vetített a levegőbe. Egy hatalmas, izzó fényszálakból szőtt erdő jelent meg előttük. A fák ágai nem levelekből, hanem apró, világító pontokból álltak, amelyeket ezüstös fonalak kötöttek össze.

– Üdvözöllek benneteket az Infogalaxisban – suttogta egy dallamos, fémes hang a semmiből. – Ez az a hely, ahol az emberek gondolatai, meséi és tudása lakik. A Galaxis kapuja azonban zárva van. Csak az léphet be, akinek van Titkos Kulcsa.

A szoba hirtelen vibrálni kezdett. A falak eltűntek, és a puha szőnyeg helyén egy átlátszó, lebegő buborék-hajó ringott a gyerekek lába alatt.

Körülnéztek, és elállt a szavuk. Alattuk a Föld kék gömbje ragyogott. Előttük a végtelen, sötét űr nyúlt el, amelyet nem csillagok, hanem milliónyi világító adatfolyam fénye szelt át. Olyan volt, mintha a világ összes karácsonyi égője egyszerre gyulladt volna fel az égen.

Messze a távolban egy gigantikus, futurisztikus űrállomás lebegett hatalmas napelemszárnyakkal. Pont olyan volt, amilyennek Miki a jövő űrállomásait képzelte. Ez volt a Cyber-Kapu.